

СКИТНИШКА ПЪСЕНЬ

Прелитатъ облацитѣ есенни,
Надъ менъ разкъсани шумятъ,
Като мечти отъ скръбъ разнесени
Надъ нѣкой черенъ кръстопжтъ.

Къмъ югъ се носятъ! Тамъ небето
Прегръща моя роденъ кжтъ,
Тамъ въ ледъ погребяхъ си сърцето,
Цѣлунахъ мойта първа смъртъ.

Тамъ волень вѣтъртъ люлъе
Дълбоки сини лесове,
До златенъ виръ русалка пѣе,
Невѣрния другаръ зове.